

HELIX

ÉLETBEN TARTANI
V-fan

EMBER, EZ A TÖRTÉNET MA MÉG CSAK MESE
NAGYON VIGYÁZZ, MERT HOLNAP VALÓSÁG LEHET
A BÉKE NEVÉBEN KÉRJÜK
ÓVD LEGNAGYOBB KINCSEINKET: A KÉK BOLYGÓT

Ács Attila Fácán Anita Szilvia Károly

- Szilvia ! - Szilvia ! - kétszer is hangosan kiáltott a tanár. Talán a harmadik vagy negyedik szólításra a gyermek végre megrezzent. Mintha távoli világból álmosan és meggyötörtén éppen most tért volna vissza lassan felállt. Fejét lehajtotta és óriási könnycseppek hullatása közben hangosan zokogott. Teste egészében remegett. Valamit mondani szeretett volna, de hang helyett csak a megtört arcvonásai árulkodtak, hogy ezzel a kislánnyal valami rendkívüli esemény történt.

- Mi van veled kislányom ? - kérdezte a tanár.

- Nagyon félek tanár bácsi, elpusztult az egész föld !

- Rettenetesen félek !

- Meghalt mindenki akit szerettem !

- Meghalt édesanyám, édesapám !

- Meghalt kedvenc lovam, Csitri is !

- A kis kutusom !

- Semmi, de semmi nem maradt !

Szilvia ! Szilvia ! - kétszer is hangosan kiáltott a tanár.

- Talán száz év múlva ha az "embercsirák" amit Labzsákék "ültettek" megerednek,akkor talán ismét lesz élet !
- Én nem halhatok meg ! Az "embercsirákból" is csak akkor lesz ismét földi élet,ha azokba az én emberi tulajdonságaimat viszik át !
- Nekem mindenáron életben kell maradnom !
- Kristályfejű és Labzsa is megmondta: mindenáron ÉLETBEN TARTANI !
- De azok az átkozott fénylények....
- Kislányom,talán megbolondultál !
- Te jó ég !
- Ennek a gyermeknek teljesen elment az esze !
- Miket beszélsz Te itt össze - vissza !- kérdezte kissé félénken a tanár.
- De,én tényleg ott voltam ! Mindent el tudok mesélni !- kiáltott magabiztosan Szilvia.
- Gyerekek,kíváncsiak vagytok ,hogymi történt az osztálytársatokkal ?
- Igen ! - nevetve harsogta az egész osztály.

Fejét lehajtotta és óriási könnycseppek hullatása közben hangosan zokogott.

Kiléptem a zeneiskola ajtaján.
Abban a pillanatban hatalmas
dörrenést hallottam. A hang
fájdalmasan hasított az egész
testembe.

Bármerre néztem, mindenütt füst
és füst gomolygott. Néhány he-
lyen óriási tűzgömbök villan-
tak.
Egy fénycsóva szinte kiégette
a szememet.

Kiszáradt a torkom. Levegő után
kapkodtam. Rettenetes hőség é-
gette az arcomat.

Egy hatalmas légörvény köze -
ledett. Tompa ütést éreztem
és elvesztettem az eszmélete-
met.

Arra már nem emlékszem,meddig lehettem öntudatlan állapotban,de egyszercsak éreztem,hogy a szétfosló füst mögül előkukucskáló napsugarak simogatják arcomat s kicsi szivem dobbanása visszhangzott a kacér sugarak hálóján. Szememet még nem mertem kinyitni,mert nagyon féltem ! Nem tudtam még elképzelni sem,vajon milyen kép tárul elém. Vihar utáni csendét éreztem,látszólagos nyugalmat;mely csak arra vár,hogy még nagyobb kegyetlenséggel robbanjon zsenge testemen a fájdalom. Mi történhetett ?- villant át agyamon az első gondolat. Édesanyám !- kiáltottam eszeveszeszeten és félig a villámló fénytől megvakulva hadonászva kerestem ölelni édesanyám. Mindenütt por és hamu volt ! Egyetlen állatot,egyetlen növényt,egyetlen házat és egyetlen embert sem láttam. Valamikor zöld fákkal és kiálló sziklaszirtekkel tarkított tarkított hegység lehetett az a kopár táj,ahol álltam és csak egyetlen elszenesedett négyágu kis fauserje mutatta,hogy itt valamikor apró bogaraktól nyüzsgő illatos fű nőtte,madárcsicsergéstől pezsdülő zöld erdő viritott.

- Édesanyám !- kiáltottam egyszer, százszor,de válasz nem érkezett.

- Hol vagytok Lilla,Móni,Anita barátnőim ? - ordítottam.

Rettenetesen féltem,hogy lemegy a nap és a félelmetes sötétség tovább korbácsolja ártatlan gyermeki szivemet.

- Édesanyám,mitörtént ? - kérdeztem fojtott hangon.

Senki sem válaszolt ! Aztán félelmemben elővettem a fuvolámat,ráültem a szolfézs könyvemre és egy gyönyörű lágú dallamot játszottam édesanyámnak.

Vártam,hogy ha az anyai szív bármilyen messze is van,hívó szavamat megérzi és segítségemre siet. Nem tudtam semmit felfogni és megérteni abból ami pillanatok alatt körülöttem lejátszódott. Szüntelenül éreztem,hogy valami szörnyű dolog történt ! Még nem értettem teljesen ,mit jelent az a szó;KATASZTRÓFA,de éreztem,hogy az,vagy ahhoz hasonló történt.

- Mit tettetek velem !

- Miért kell szenvednem ? -kiáltottam a kavargó por felé.

....félelmemben elővettem a fuvolámat,ráültem a szolfézs könyvemre és egy gyönyörű lágy dallamot játszottam édesanyámnak

Egyre hevesebben játszottam. Csak a szüleimre és nem is akartam semmi másra gondolni. Ahogyan így fuvoláztam furcsa érzés kerített hatalnába. Nem hallottam,hanem éreztem,hogy valaki megszólít és szelíd biztató,szerető édes szavakkal erőt önt belém. Félelmem szerteszállt és egészeben megnyugodtam. Nagyon örültem,hogy egyáltalán ilyen különös érzés fog el.

- Labzsa vagyok.-éreztem,hogy valaki bemutatkozott.

- Labzsa vagyok.-zsongott mégegyszer a bemutatkozás. Azért jöttünk,hogy téged megmentünk. Apád helyett apád leszek. Valami olyasmi történt a Te Föld nevű bolygótokon ami a civilizációk történetében igen ritka. A legszörnyűbb tett amit kultur - lény elkövethet. Majd később elmondom és meg fogod érteni,mi is volt ez a rémséges tett ! Éreztem -e hangsorokat és azt is,hogy egy szerető lény zokog és nagyon félt engemet.

-Apád helyett,apád leszek.-villant át agyamban a gondolat !

- És Édesanyám !?- ordítottam,pedig még mindig nem értettem semmit.

- Teljes nevem GLUBGFERCINUSERMÉLABZSA. Szülőhelyem a Mir bolygó. Egyszemű lény vagyok. Többféle alakot vagyok képes felvenni. Igyekszem majd a legkedvedrevalóbbat felölteni. Beszélni nem tudok,telepatikus uton érintkezem. Számfülem nincs,az egész bőrfelületemmel érzékelek és táplálkozom a levegőből. Így mutatkozott be az a kedves idegen lény,aki egy időre elfelejtette velem minden bánatomat. Még nem is láttam,de máris nagyon megszerettem. Tudtam,bármilyen formája is lesz soha el nem hagyom. Ekkor megfordultam és teljességében ott láttam Labzsa bácsit,aki azért jött,hogy engem szeressen és megmentsen. Nem nyult hozzám,hiszen keze sem volt mégis éreztem lágy simogatását. Éreztem ölelő karját ! Szüntelenül hallottam kedves szavát! És igen nagy biztonságban éreztem magamat. Önkéntelenül is kissé távolabbra néztem és ott egy hatalmas kupolaszerűséget pillantottam meg ,fehér csikkel,amin Labzsa bácsihoz hasonló lények voltak.

...kupolaszerűséget pillantottam meg,fehér csikkel,amin Labzsa bácsihoz hasonló lények voltak.

Mint cukorsüvegek úgy álltak egymás mögött. Bizonyosan Labzsára vártak !
várták a hírt, hogy maradjanak -e, vagy vissza kell fordulniuk -e, mert már túl
későn érkeztek.

- Kislányom, minden rendben van. Te általad reprodukálni fogjuk az egész el-
pusztult civilizációt. - éreztem Labzsa szavait, aki tovább folytatta.

- Az első lépés az, hogy Téged megmentünk. Sajnos a radióaktív sugárzás ha-
lалos az emberi galaktikus fajra. Az is csoda, hogy Te egyáltalán megmenekül-
tél ! Igen kislányom jól érzed, atomvillanások sorozata pusztított. De Te ne
félj, mi meg fogunk gyógyítani.

Valóban éreztem, hogy szédülök és hányingerem van. Talán ezek lennének halá-
lom első jelei. És a következő pillanatban, oly gyengének éreztem magam, hogy
a fuvola kiesett a kezemből.

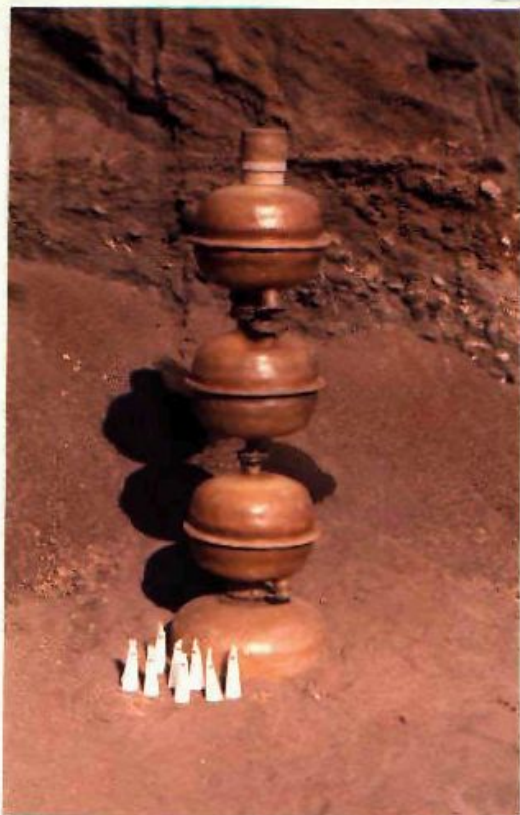
- Nagy Galaktika, tégy csodát ! Ne siess ! - éreztem Labzsa szavait, aki szin-
tén megrogyant és elvesztette emberformájú alakját, amit nagy valószínűség-
gel az én kedvemért vett fel. Közben láttam, hogy eltűnik a fehér csik és a
fátyolszerű labzsa emberkéek felém közeledtek. A fátyolembereké ugyanolyan fe-
hér csikra fektettek, amit korábban láttam és azon vittek az óriási űrhajó fe-
lé. Amikor a domb csucsára értünk feltárult előttem a több torony magasságu
űrhajó. Körülötte szintén fátyolemberekéek szorgoskodtak.

- Nézz le kislányom a másik kopár völgybe, ott látod a másik űrhajónkat is, ami
éppen most érkezett meg. A fotonhajtóművek felolvasztották körülötte a föl-
det ami szinte megüvegesedett. Most várni kell, hogy kihüljön. Ne félj sokan
vagyunk ! Meg fogunk menteni ! - már alig éreztem Labzsa szavait.

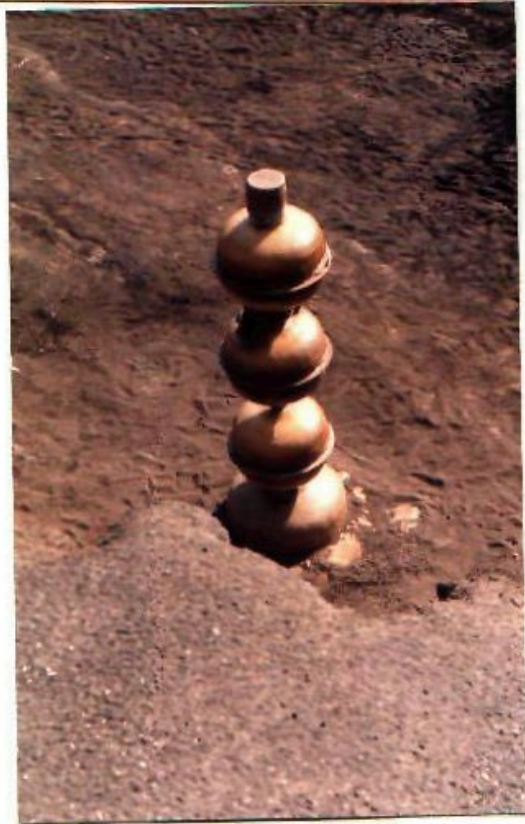
Amikor az óriási rakéta kupolaszerű aljához értünk a fehér csik ismét megje-
lent és azon egyszerűen a rakéta belsejébe röppentünk.

- Antigravitációs csik, ami arra szolgál, hogy legyőzzük segítségével a bolygók
gravitációját. - próbálta Labzsa kielégíteni kíváncsiságomat, majd folytatta.

- Az antigravitációs csik nem esik le, hanem éppen ellenkezőleg, a felszíntől
eltávolodik. - de én már csak hangfénylátnyokat érzékelttem.

Körülötte szintén fátyolemberkék
szorgoskodtak.

Ott látod a másik űrhajónkat is
ami éppen most érkezett.
Ne félj sokan vagyunk !
Meg fogunk menteni !

Az űrhajó belsejében, egy nagy sugárzást csökkentő csőbe fektettek. Labzsa állandóan mellettem volt. vigyázott rám éjjel - nappal. Egyre jobban kezdett visszatérni az erőm, bár még mindig igen gyenge voltam.

- Ez a gyógyításnak csak az első fázisa. - bizsergetett Labzsa hangja, aki tovább mesélt.

- A második fázishoz sajnos még sok kísérletet kell végeznünk. A világegyetemben hozzád hasonló galaktikus fajjal még nem találkoztunk, ezért nehéz pl. a csontvelődöt mesterségesen előállítani. Bizony az első fázis az csak csökkenti a további romlást. Felvettük a kapcsolatot a szülőbolygómmal is. Egész naprendszerek segítenek, hogy Te megmeneküljél, drága kislányom. Mi humanoid lények vagyunk. Érző szervekkel rendelkezünk melyek segítségével szinte azonosulni tudunk bármilyen élő szervezet fájdalmával és örömeivel. Kislányom én együtt szenvedek és örülök veled. Nagyon megszerettelek, soha de soha nem foglak elhagyni.

- Labzsa ! Labzsa ! - kérem azonnal jöjjön az irányítóterembe ! - éreztem a felszólító hangsort.

Talán valami baj van, gondoltam ,de Labzsa válaszolt és máris megnyugtatót.

-Akármerre megyek mindig fogod érezni mi történik, mert én állandóan tartom veled a kapcsolatot.

... egy nagy sugárzást csökkentő csőbe fektettek.

- Újabb űrhajó érkezik a Kék bolygó felé. Talán ők is észlelték az atomvil-
lanásokat és ezért sietnek. Űrhajóik sokkal nagyobbak a mienkénél ! Vajon
milyen szándékkal közelednek ? Igen, ebben a pillanatban fogtuk a hívójelű -
ket. Sikerült felvenni a kapcsolatot egy újabb mindkettőnkől eltérő civi -
lizációval. Látod kislányom mindenki hozzád jön és segíteni akar ! Minden
érző galaktikus faj aki csak él és létezik, siet ! Meg fogunk menteni és visz-
szaadjuk a szüleidet is ! - éreztem Labzsa szavait.

Ekkor talán Labzsa kényszerített, hogy a szememet becsukjam és megjelent előt-
tem egy óriási test, ami nem lehetett más, mint az érkező űrhajó.

... megjelent előttem egy óriási test

A szinképelemzések antirészecske hajtóművekre utalnak. Lehetséges, hogy a ha-
talmas üreges testű űrhajójukkal gyűjtik az antirészecske hajtóanyagot is.
A jelek arra mutatnak, hogy leszálláshoz készülődnek, még hozzá nem is olyan
távolra tőlünk. A kommunikációt a kapcsolatteremtést már csak a bio - számi-
tógépek végzik. Az elemzés szerint békés találkozásra kerül sor. - éreztem
Labzsa beszámolóját és egyre izgatottabb lettem.

- A Nagy Galaktikus Találkozó Létrejöttéhez, egy civilizáció atomhalála kellett.

- Kislányom Szilvia, most már minden rendben van. Az idegen lényekkel tökéletes a kommunikáció és teljes az egyetértés. Ugyanazért jöttek amiért mi. Mindenről tájékoztattuk őket, így ismerik az eddigi történetedet is. Hamarosan megpillanthatod egyik képviselőjüket is. Ennek érdekében a képérzékelő és gondolatsugárzó automaták már dolgoznak mindkét űrhajón. Minden esélyünk megvan arra, hogy állapotodat tovább javítsuk. A most érkezett lényeknek ugyanis a rádióaktív sugárzás az anyagcserefolyamataik lebonyolításához nélkülözhetetlen. Erről később még ugyanis eltársalgunk. És most figyelj nagyon drága Árva kislányom. - éreztem Labzsa további mondatait.

Csukott szemmel is láttam az előbbi űrhajót, aminek ablakából egy furcsa, de kedves idegenszerű lény tekingetett felém. Nyakrésznél szalagszerű csápokat lengetett az enyhe szellő. Feje szabályos mértani test volt. Olyan, mint egy hatalmas csillogó nagy kristály. Ezért nyomban el is neveztem őt, Kristály - fejűnek !

... nyomban elneveztem őt kristályfejűnek.

- Életben maradsz kislányom.-éreztem Labzsa szavait és lágy simogatását arcomon,ugyanugy ahogyan édesanyám szokott megsimogatni. Éreztem,hogy Labzsa, a -mert időközben elhagytam a bácsizást- teljesen megnyugszik és ez az idilli nyugalom az én testemben is teljesen szétsugárzott. Labzsa és én egyek lettünk. Mindketten ugyanazt éreztük és egymás gondolatát sajátunkként érzékel-
tük. Bár Labzsának meg volt az a képessége,ha akarta függetleníteni tudta magát. Amint így elmélkedtem,akaratomon kívül kinyitottam a szememet. Most már tudom,hogy akkor Labzsa hatása alól mentesültem. Nincsenek csodák,de higgyé-
tek el akkor nagyon meglepődtem,hiszen teljes életnagyságban ott állt előt-
tem Kristályfejű,aki Labzsával ellentétben különleges hangokat hallatott.E-
zeket nem értettem,de szerencsémre Labzsa segítségével azonnal megéreztem mit
mondott. Beszéd közben az egész kristályfej rezgett és mint egy térsugárzó
gyönyörű hangokat hallatott.

- Drága kislányom.- rezegte kristályfejű és eközben fóliaszerű csápjait rám-
tekerte. Labzsa jelenléte megnyugtató.

- Én negyed féléves vagyok,de ilyen szörnyű katasztrófával még nem találkoztam. Az űkapám mesélt hasonló esetről,aki viszont több száz fényéves volt,de ott valóban minden elpusztult,mivel szerencsétlenek a saját bolygójukat robbantották fel. A mi civilizációnk igen régi. Ismerjük a világegyetem törvénye-
it. Jól tudjuk,hogy a mindenségben minden kapcsolatban van a Nagy Galaktikus
Evolúció szerint. Minden élőlényre szükség van,legyen az bárhol és bármilyen.
A ti bolygótokon sem lehetett volna élni növényzet nélkül. Az állatok meget-
ték a növényeket,a növények a föld elemeiből táplálkoztak,az ember pedig meg-
ette mindkettőt. A növény éltető oxigént adott az embernek,az ember pedig él-
tető széndioxidot a növénynek. Egyik nem létezhet a másik nélkül. Így van ez
a világegyetemben is. Egyikünk sem létezhet a másik nélkül. Tudatosan vagy tu-
dattalanul is egymásra vagyunk utalva. Az igen régi civilizációk legnagyobb
többségben mély empátiával rendelkező lények. Fennmaradásukhoz ez nélkülözhe-
tetlen volt.-rezegte el Kristályfejű.

Beszélgetés közben Kristályfejű csápjai teljesen befonták a testemet és éreztem, hogy életerőm teljesen visszatért. Már fel is tudtam volna állni.

- A tested sugárzó hatása, teljesen megszűnt Drága Kislánynom. Kristályfejű csápjai segítségével közömbösítette a sugárzó hatást. Az eddig bekövetkezett károsodásokat viszont csak akkor tudjuk kiküszöbölni, ha elő tudjuk állítani mesterségesen a szervezetedet felépítő anyagokat. Mint már említettem az egész naprendszerünk ezzel kísérletezik és időközben Kristályfejűék naprendszere is bekapcsolódott a folyamatba. A legújabb tájékoztatás szerint földi időszámítást alkalmazva már csak napok kérdése és kezünkben a megoldás. ..éreztettem velem Labzsa.

Bár Kristályfejű emberibb volt, hiszen két keze is volt, igaz azok is csápokban végződtek, de Labzsa aki szinte gyermekeként kezelt sokkal közelebb került hozzám. Néhány napon belül valóban sikerült előállítani mesterségesen az emberi csontvelőt, melyet pár nappal később a roncsolt helyére operáltak. Megmentették az életemet ! Labzsa és Kristályfejű mindvégig lestek és várták az eredményt.

Labzsa és Kristályfejű mindvégig lestek és várták az eredményt.

Műtét után pár perccel később már talpra is ugrottam. Elevennek és vidámnak éreztem magam. Labzsa és Kristályfejű azzal bucsuztak, hogy hamarosan ismét megláthatom a földi életet. Ehhez semmi mást nem kell tennem, mint felidézni, sokat emlékezni arra, milyen is volt pusztulás előtt az élet. Éreztem, hogy az emlékeim felidezéséből próbálták előállítani a házakat, növényeket, fákat, állatokat és embereket. Mivel nagyon de nagyon vágytam már ismét az otthonra, ezért tanácsukat megfogadva felidéztem eddigi életem.

Labzsa és Kristályfejű körülbelül a két űrhajó között voltak és beszélgettek.

- Legalább egy kis robotom lenne társnak !- eképp sóhajtottam és máris éreztem Labzsát, amint űrhajómat közli Kristályfejűvel.

- Igen valóban egy robot kellene. Ez tulajdonképpen megoldana minden problémánkat. Mindhármán rendszeresen és bármikor tudnánk a segítségével kommunikálni. A kislánytól rendszeresen levehetnénk a gondolatképeket transzferálás és reprodukálás céljára. No és nem utolsósorban a hologramvetítőt is bele tudjuk helyezni. - válaszolta Kristályfejű. Közben éreztem, hogy Labzsa elpirul. Talán olyan érzetet sugárzott felém amit nem lett volna szabad. Főleg akkor éreztem, hogy nagyon elpirul, amikor a hologramvetítőt emlegette Kristályfejű.

- Édesanyámat akarom ! Semmi más nem kell, csak az Édesanyám !-kiállítottam hirtelen.

- Légy türelemmel Kislányom. Ahhoz, bizony még sok idő kell ! Nagyon sokszor kell felidézned Édesanyád képét ! De megígérem, hogy meg fogod látni őt !- bizsergett testemben Labzsa megynyugtató válasza.

Mi az a hologramvetítő ?- kérdeztem kíváncsian.

- Drága Kislányom, ne legyél olyan kíváncsi. Ezek csak amolyan tudományos kifejezések. Sajnos nagyon is érzem kedves kis gyermekem, hogy mennyire kíváncsi vagy ezért elárulom neked. Ennek segítségével állítjuk vissza az életet a Földgolyón. Visszahozzuk az életet. Minden olyan lesz, mint régen volt. Minden de minden ! -éreztetette Labzsa velem és én éreztem ; igenis elpirul !

... és ekkor elhatározták, hogy építenek nekem egy kis robotot.

Labzsa és Kristályfejű betartották az ígéretüket. Már másnap ott állt az ágyam mellett a kis robot, aki pontosan olyan volt amilyennek elképzeltem. Kocka feje volt, két kis szemmel. Rajta előreálló piros orr. Szája pedig hat színben ragyogott. Teste doboz alakú volt és rajta sok - sok különböző színű kezelógomb. És nem nekem kellett kitalálni, hogy melyikkel mit kell csinálni ! Minden gomb kezelését maga a robot közölte velem. Emberi hangon tudott beszélni, pontosan ugyanugy ahogyan én. Sőt , az volt az érzésem, hogy néha a saját hangomat halloam. Labzsa megérezhette a megállapításomat és nyomban más hangszint adott a robotnak. Nagyon örültem, főleg annak, hogy két keze és két lába volt. A feje és a teste is hozzám hasonló volt. Bőre csak úgy csillogott a napfényben !

Teste doboz alakú volt és
rajta sok - sok különbö -
ző színű kezelógomb.

Labzsa elmondása szerint a robot mesterségesen előállított ugynevezett műanyag és bio-csipekből épült fel. Ezért elneveztem Bio - Csip - Robónak. A név Labzsának és Kristályfejűnek is tetszett. Ezután bárhol sétálhattam kedvenc robotommal. Egy szép délutáni napon kimentünk arra a hegytetőre ahol Labzsa bácsi rámakadt. Mind a négyen ott voltunk: Labzsa, Kristályfejű, Én és a kis Bio - Csip - Robó. Amerre néztem mindenütt por és hamu volt. A távolban láttam az űrhajókat és egy csomó különféle rendeltetésű szerkezetet. Ezek elemezték a földfelszínt és mindenféle munkákat végeztek. Nagyon sajnáltam, felnéztem az égre és kértem mindhármukat, hogy adják vissza szüleimet.

- Édesanyámat akarem. - mondtam szomorúan. Utánna nyomban megbántam, mert bizony nem csak Labzsa és Kristályfejű, még a kedves kis Bio - Csip - Robó is sirva fakadt. Némán ballagtunk tovább.

... felnéztem az égre és kértem mindhármukat, hogy adják vissza a szüleimet.

Labzsa, arra már ne menjetek, - éreztem Kristályhangját Labzsán keresztül. - Arra még nagy a rádióaktivitás. Holnapra ismét több négyzetkilométer területet mentesítünk, így arra folytathatjuk a kirándulást. Bio - Csip - Robó máris megfordult. Kis karját védelmezően széttárta és halkán mondta: Holnap majd folytatjuk.

Másnap reggel már ismét úton voltunk. Úgy sejtettem, hogy mind a hárman kuncognak. Mintha valami meglepetést tartogattak volna számomra. Éreztem, hogy Labzsa a gondolatvilágomban turkál és próbálja kifürkészni a lelki állapotomat. Ebben a pillanatban kis kényszer hatott a testemben, kissé jobbra kellett nézmem. Bizonyára ezt is Labzsa sugalmazta. Lassan jobbra fordítottam a fejemet. Hirtelen megdobbant a szívem, hiszen tegnap ugyanezen az útvonalon jártunk és nem láttam azt ami most ott volt.

- Bizony, az - az amire Te gondolsz kedves gyermekem. - éreztem Labzsa sugalmazását. Ezzel egyidőben Kristályfejű is hangosan megrezegtette kristályfejét és a kis Bio - Csip - Robóm örömeiben ugrándozott. Nosza, erre mind a négyen örömtáncot jártunk.

- Nagyon, de nagyon köszönöm nektek! - kiállítottam és odaszaladtam, hogy az ott viruló csenevész, de zöld színű növényzetből azonnal egy csákkal szedjek.

- Állj meg gyermekem, túl gyengék azok a növények, hagyjuk még őket egy kicsit erősödni. - éreztem Labzsa utasítását, és éreztem, hogy kissé elpirul. Robóm lehajtotta, Kristályfejű pedig elfordította a fejét s úgy tett, mintha az űrhajójukat keresné. Jelenlétük miatt mégsem éreztem kételyt és félelmet

Lassan jobbra fordítottam a fejemet. Hirtelen megdobbant a szívem....

Bizonyára szomorúságom enyhítésére estefelé megkért Robót, hogy csukjam be a szememet és fogok ezért valamilyen ajándékot kapni. Szótfogadtam jóakarómnak. pár pillanattal később kinyitottam a szememet. Kedves Bio - Csip - Robótat nem láttam sehol. Csak Kristályfejű és Labzsa állt mellettem.

- Menjünk le a völgybe. - sugalmazta felém Labzsa, miközben Kristályfejű lágy kristályhangot hallatott. Elindultunk lefelé. Ez a nap a csodák napja volt ! Ismét nem akartam hinni a szememnek ! Fákkel, füvel borított völgy és hegy - csucs tárult előm. Igaz már kezdett sötétedni, de a kép amit láttam mégiscsak valóságosnak hatott. Megfogadtam Labzsa tanácsát, nem nyultam semmihez, hiszen minden oly gyenge volt még, hogy érintésre is szertefoszlott. Aztán Labzsa megkért, hogy játszak valami szépet a furolámon amiért mindjárt el is mentek. Mi pedig kettesben maradtunk, mert Robó ott volt a völgyben és ez nekem ismét nagyon gyanús volt.

... kezdett már sötétedni, de a kép amit láttam mégiscsak valóságosnak hatott.

Hihetetlen, hogy Labzsa és Kristályfejű milyen gyorsan tudtak közlekedni. Ezen persze később már nem is csodálkoztam, hiszen antigravitációs "cipőjük" volt. Így most megsemmisítettem amikor Labzsa megjelent a fuvolámmal amit átadott és már el is illant. Leültem egy füves dombocskára és kedves Robómnak fuvoláztam. Közben gyönyörködtem a tájban és örültem, hogy ismét zöldet látok. Amikor felálltam nem is nagyon tűnt fel, hogy nadrágom nem füves, hanem poros és hamus volt !

Már egészen besötétedett amikor elindultunk hazafelé. Senki nem siettetett ezen a napon. Talán szándékosan rendezték a csodák sorozatát, még hozzá mind este? persze akkor erre nem koncentráltam annyira. Visszafelé kedvenc Robóm vezetett. Amikor leértünk a hegyről megpillantottam egy tavat !

- Már víz is van ! - kiáltottam és most tényleg örömömbbe táncra perdültem. Éreztem, hogy Robóm is elégedett. Vele többféleképpen tudtam érintkezni, ő ismerte mid egyikünk nyelvét !

- Menjünk tovább a tóparton hazafelé. - mondtam és elindultunk.

Egy valami mégis csak feltűnt ! Nem láttam a Hold tükörképét a víz felszínén. De vizet láttam az biztos ! Közben már nagyon sötét lett, így meggyorsítottuk lépteinket. Elöl ment Robóm és mögöttem én.

Elöl ment Robóm és mögöttem én.

Késő estére értünk haza,de még mindig nem fejeződtek be a csodák. Amikor beléptünk a szobám ajtaján egy terített asztal várt ránk. Mit gondoltok, mi volt rajta ? Kissé magam is meglepődtem,mert azon bizony egy pohár tej és kalács volt. Csak most tűnt fel,hogy eddig nem is táplálkoztam,de mint később megtudtam,éjszakánként kaptam tápinjekciókat,melyek idáig életben tartottak. Akkor pedig előttem feküdt egy pohár tej és egy szelet kalács !

- Menj Szilvike és egyél. -mondta a robot emberi hangon.

Én azonnal nekiláttam és ettem. Ezek valóságosak voltak. A tej gyönyörű hófehér. A kalács csábitóan omlós ! És amikor az első nyelést megtettem,kissé csalódott lettem. Nem volt íze sem a tejnek,sem a kalácsnak !

Amikor ezt a tényt megállapítottam,éreztem hogy Labzsa elpirult,pedig itt sem volt. Éreztem ,hogy elszégyelli magát,mivel nem végeztek tökéletes munkát.

Hogy hogyan csinálták azt nem tudom,de mire befejeztem az étkezést mindennek tökéletesen az - az íze volt ,amit Édesanyám szokott csinálni. Ekkor éreztem hogy Labzsa örül és Robóm felemeli a fejét,aki bizony mindvégig lehorgasz - tott fejjel a sarokban állt,mint aki kisebb csinytevésért büntettek volna.

Másnap reggel korán indultunk. Már amikor kiléptem az űrhajó ajtaján ,elcsodálkoztam. A távolban egy települést pillantottam meg,ami pontosan olyan volt mint az én falum ahol laktam. Az antigravitációs csikon lesurrantunk Robómmal és máris szaladtam a falu felé. A több toronymagas űrhajóból igen közelinek tűnt a falu. Amikor leértem csak akkor vettem észre,hogy az elég messze van. Keresztül mentünk egy völgyön,egy erdőn. Amikor az erdőből kiléptem egy szántót pillantottam meg. Kissé távolabb pedig a saját falumat láttam. Robót még mindig nem láttam,ugy látszik nem bírta az iramot,vagy inkább magamra akart hagyni,hogy örökömet ne zavarja.

- Fuss te is utánnam ,kedves Bio - Csip - Robóm. -kiáltottam az erdő felé és futottam tovább. Futottam,futottam,hogy végre otthon legyek ! Házakat láttam,fákat,villanyoszlopokat és a távolban az ismerős hegygerincet. Futottam futottam és abban a pillanatban.....

És abban a pillanatban hosszú
fénycsóvak öleltek körül.
Mozdulni is alig tudtam. Oly
váratlanul és hirtelen ért
a támadás. Egy hang sem jött
ki a torkomon.

Az egész testemet behálózták és egyre jobban éreztem
szorításukat.

A következő pillanatban megláttam Bio - Csip - Robómat, aki éppen akkor lépett ki az erdőből. Találkozott a tekintetünk, aztán a következő események már a pillanat törtrészei alatt játszódtak le. Robóm azonnal, hanggal, telepaticusan, hullámokkal meg egyéb jelzésekkel segítséget kért. Az anti-gravitációs csik megjelent alattunk és villámgyors sebességgel, máris az űrhajó belsőjébe szállított. Az ablakon keresztül láttuk, hogy a fényszerű lények óriási tömegben közelednek és körülölelik az űrhajót.

- Riadó ! Riadó ! A fénylények ! - éreztem Labzsa sugalmazását. Ezzel egy időben kívülről minden elsötétedett.

- Antigravitációs pajzs véd bennünket. - hallottam emberi hangon Robómtól.

- Most már négy különböző civilizáció van az elpusztult Kék bolygón. A Kislány akinek, szülőbölcsője a föld, Kristályfejűék a Pax bolygóról, mi a fátyolemberké a Mir bolygóról és a világegyetem vándorai a Fénylények. Minden kétséget kizárva a fénylények rossz szándékkal jöttek. Sőt, talán már tudnak is mindent, hiszen valami ok miatt azonnal a Kislányomat akarták elpusztítani. - eképpen elmélkedett Labzsa és én minden gondolatát éreztem. Nem tudott vagy inkább nem is akart engem kikapcsolni.

- Adjátok ki a kislányt ! - hallottam emberi hangon. Ezek a szavak pedig csak a fénylényektől érkezhettek.

- Ha nem adjátok ki, kitör a Galaktikus Háború. Mi mindenáron megszerezzük Őt. Ismerjük a reprodukciós terveteket, hiszen kémsink veletek egy időben érkeztek.

- De miért akarjátok a kislányt megölni ? - éreztem Labzsán keresztül a fátyolemberek sugalmazását.

- Földi lénynek nincs helye a Galaktikában. Akik önmagukat képesek voltak elpusztítani azok bármikor veszélyesek lehetnek számunkra is. Volt elég idejük gondolkodni. Ők az önpusztítást választották, mert túl agresszívek voltak egymással szemben is. Agresszivitásuk bármikor kifelé fordulhat és akkor jaj, annak a civilizációnak aki útjukba esik. Mi nem akarunk ilyen lényeket megtűnni. Ezért a reprodukálás lehetőségét is meg akarjuk semmisíteni. - kiáltották a fénylények.

- Ezért kell a kislány ! -hangzott egyre fenyegetőbbben a fénylények hangja.

- Ne félj kislányom, mi nagyon erősek vagyunk. Mindenféleképpen megvédünk.

Te nem tehetsz arról ami történt ! Te nem vagy semminek az oka ! Mi pedig nem szeretjük ha a galaktikában igazságtalanság történik. Ezért megvédünk bármi is lesz annak az ára. - érezte Labzsa.

- Földi időszámítás szerint, három nap haladékot és gondolkodási időt kap - tok. -hangoztatták a fénylények.

- Ha a határidő lejár megkezdjük a támadást ! Addig szabadon tehetek azt amit akartok !

A következő pillanatban megszűnt a kinti sötétség. Megszüntették az anti - gravitációs pajzsot.

Féltem az elkövetkezendő eseményektől és mindenre felkészültem. Erről beszéltem Robóval, amikor kopogtattak.

- Tessék. -szóltam.

Kinyílt az ajtó és Kristályfejü dugta be a fejét. Kristályfejével rezgett valamit, amit én természetesen nem értettem és elment.

- Tárgyalni jöttünk Labzsáékhoz. Ne félj minden rendben lesz. -fordította emberi nyelvre Bio - Csip - Robóm.

- Míg ők tárgyalnak ,menjünk egyet sétálni. -fűzte hozzá Robóm.

- Nem kell félnünk ? - kérdeztem meglepetten.

- Ne félj, menjünk nyugodtan. -volt a válasz.

A robot úgy látszik már előre tudta ,hogy hová kell menni, mert most ő vezett. Meglépésemben nem is ellenkeztem.

- Tudod kedves Szilvia ,éppen most dolgoznak egy terven Labzsáék és Kristályfejüék, melynek lényege ,hogyan szabaduljunk a fénylények fogságából. Ez az út is a tervnek egy része. Többet velem sem közöltek, bár most is kapcsolatban vagyok mindkettőjükkel. Mindent nem közölhetnek, mert a fénylények igen könnyen kikémlelhetik a tervet. A Te életbentartásodért dolgoznak. -fejezte be Bio - Csip - Robóm.

Robó levezetett egy meredek völgybe. Most nem is lepődtem meg annyira, mint az előző tájak esetében, pedig ez igazán gyönyörű volt ! Egy tavacskát me - redék sziklafal ölelt közre. A tó tulsó felét fák borították. A víz szeli - den fodrozódott. Leültem egy sziklára és a lábamat a vízbe akartam lógatni de a vízszint túl lennt volt így nem értem el. Valami azért mégiscsak meg - zavart ! Ismételten úgy tűnt , hogy a vízszint úgy süllyed, ahogyan én a lá - bamat engedem lefelé. Ilyenkor mindig az - az átkozott holografikus kép ju - tott eszembe amit Labzsa nem nagyon szívesen magyarázott. Mégis nagyon szép volt minden. Még halat is láttam a vízben ! Egyszer meg , mintha madáracsicser - gés is hallatszott volna. Tehát minden kezdett már tökéletesedni, pontosan úgy ahogyan azt Labzsa megígérte. És most a fénylények miatt mindennek vége ! Ezekről a kérdésekről társalogtam Bio - Csip - Robómmal. Ő mindenre csak azt felelte, nincs semmi baj, minden rendben van. Én hittem neki. Ültem a sziklán és elmélkedtem. Mi történt tulajdonképpen ? Túl fiatalnak éreztem magam ah - hoz hogy világosabban lássak. Szomorú lettem és zaklatott. Mit tettem én a zsenge kislány , aki még a légynek sem ártott, s miattam még galaktikus hábo - rú is kitörhet.

Ültem a sziklán és elmélkedtem. Mi történt tulajdonképpen ?

- A fénylények túl nagyképek. Ők a világegyetemben ismert legrégibb galaktikus faj. Seki sem tudja milyen idősök. A galaktikus evolúció során nekik is számtalan alakjuk volt. Ez a végső, mely úgy látszik örök és elpusztíthatatlan. Hiába, volt idejük az évmilliárdok alatt, hogy tökéletesedjenek. Nekik még ürhajó sem kell. Ugy száguldanak fénysebességgel tüzön - vizen - űrön át, mint vágótáncoló a versenypályán az akadályokon. Most azt képzelik magukról, hogy ők a világegyetem bírái. Ti még túl fiatalok voltatok. Lehetséges, hogy majd a következő generáció amit belőled reprodukálnak sokkal megfontoltabb lesz. Ezt az utat a fénylények is végigjárták. Őket is mások mentették meg a kipusztulástól. És most ők hencsognak. Kristályfejűek a következők. Testi felépítésükből adódik, hogy szintén bármilyen zord viszonyok között életben tudnak maradni. Elviselnek tüzet, fagyot, űrt, még a rádióaktivitáshoz is hozzáedztek. Lehetséges hogy ők is kénytelenek voltak alkalmazkodni a rádióaktivitáshoz, amit valószínűleg szintén a saját maguk okozta atomvillanás okozott. Tulélték és megfontoltabbak lettek. Labzsák a fátylemberké a következők. Civilizációjuk csak ötszöröse a tieteknek. Ők vannak a legszerencsésebb helyzetben, mert őket a galaktikus evolúció már eleve jámbor lelkeknek teremtett. Ilyennek is kell lenni., Ti pedig voltatok a legfiatalabbak. Ezzel együtt a legmegfontolatlanabbak. A galaktikus történelem kevés ilyen fajt ismer, De a történetében volt már ilyen is és lesz is. Hát ezért is vagyunk többek között egymásra utalva. Ne félj kedves barátom, Kristályfejűek és Labzsák együtt erősebbek és le fogják győzni a fénylényeket. Téged meg fognak menteni ! Higgyél nekem én biztosan tudom ! -mesélte Bio - Csip - Robóm és szavai teljesen megnyugtattak. Ugy éreztem ekkor, hogy minden a legnagyobb rendben volt. Ekkor még fel sem tudtam mérni, hogy beszélgetésünk közben Labzsák és Kristályfejűek milyen óriási mennyiségű munkát végeztek el megmentésem érdekében.

- Most már mennünk kell ! - szólalt meg határozott hangon Robóm.

Robó soha nem adott nekem parancsot. Most pedig azt mondta, hogy mennünk kell ! Ezek szerint mégsem megy minden rendben. -gondoltam.

Kora délután volt még amikor visszatértünk. Alig léptünk át az űrhajó ajtaján abban a pillanatban sötétbe borult minden. Bekapcsolták az antigaravitációs védőpajzsot.

- Kislányom, ezután engedély nélkül nem mehetsz ki. Ezt most meg kell értened.-éreztem Labza szavait.

- Azt megígérem, hogy mindenről tájékoztatlak. Amíg ti kinnt voltatok, Krisztályfejükkel megbeszéltünk mindent. Még két napunk van, az pedig számunkra nagyon sok idő. Tárgyalásunk ideje alatt Robó a kedvenced holografikus felvételeket készített. Ezért kellett sürgősen kimennetek.

- Holografikus felvételek már megint. Hogy a fene vinné el őket.-gondoltam.

- A következő napokban megpróbáljuk becsapni a fénylényeket. Ezt pedig holografikus képek vetítésével kívánjuk elérni. A holografikus képek, térbeli képeket jelentenek. A mozivásznat, ha hátulról megnézed ugyanazt látod mint előlről. A holografikus képeket pedig körbejárhatod és nem tudod megkülömböztetni az igazítól.

- Hirtelen feleszméltem;

- Ezek szerint engem is ilyen képekkel csaptok be.-kérdeztem Labzsát.

- Nem! -válaszolta, de éreztem, hogy megint elpirult.

- Már ki is helyeztünk egy sziklába elrejtve a holografikus vetítőt. A fénylények körülötte vannak, de úgy látszik nem vették észre a cselt.-folytatta Labza.

... kihelyeztünk egy sziklába elrejtve a holografikus vetítőt.

.....minden jel arra mutat, hogy a kísérlet sikerült.

Másnap megkezdték az előző napi felvételek alapján a hologramok vetítését.

- A fénylények körülveszik a Kislányom és Robó hologramjait, minden jel arra mutat, hogy a kísérlet sikerült. - éreztem Labzsa szavait, aki társaival együtt egy nagy szalonban volt és egy óriási képernyőn nézték a kinti eseményeket. A TV is holografikus volt. A hologram szó, varázsszó lett, pedig ez volt az a szó ami nekem nem nagyon tetszett.

- Ne fantáziázz Kislányom, majd mindent időben megtudsz. - éreztem Labzsa csipkelődését.

- Engedjétek meg Labzsa bácsi, hogy én is nézhessem mi történik odakinn. - kértem Isbzsát.

- Nem bánjuk, gyere közénk és nézzük együtt, hogyan sikerül becsapni a fénylényeket. - sugalmazta Labzsa felém.

A nagy szalonba már sokan voltak, fátyolemberkék és kristályfejűek egyaránt.

→ Erre Kislányom. - éreztem labzsa hangját, aki bizonyára rájött, hogy sokuk közül bizony nem ismertem fel.

Hirtelen nyugtalanság tört ki. Mindenki idegesen sétált. A fénylények egy csoportja közvetlenül a hologramvetítő lencsájénél szimatolt.

- Veszélyes közelség! - éreztem több fátyolember kisugárzását.

.... veszélyes közelség....

De a fénylények tovább suhantak. Elmult minden veszély és minden jel arra mutatott, hogy a terv sikerült. Este lefekvés előtt Labzsa bejött a szobámba.

- Kislányom, most el kell veled beszélgetnem, mert olyan dolgokat végrehatni ami nem szerepelt az eredeti terveink között. Egy napunk van még és mi szeretnénk épp bőrrel meguszni az összeütközést. Mindent érted teszünk. Kristályfejűek és mi is hajlandók vagyunk meghalni érted, mert nagyon megszerettünk. Holnap csinálunk egy csoportképet, mert sajnos eljött a bucsuzás ideje. Jelenleg is folyik a saját űrhajóinkról és környezetéről, valamint Kristályfejűek űrhajóiról és környezetükről a hologramok készítése. A tervünk az, hogy az éjszaka folyamán az antigravitációs csikok segítségével hangtalanul áttelepülünk a Föld másik oldalára. Miután ezt a helyet elhagytuk, űrhajóink hologram képeit vetítjük. Így a fénylények azt hiszik, hogy mi még itt vagyunk. De ekkor már csak a térbeli fényképeink lesznek ezen a helyen.-

... sajnos eljött a bucsuzás ideje.

Mivel mi nem adunk életjelt magunkról, a határidő pedig lejár, ezért megfognak támadni bennünket illetve a hologram képeinket. Ismerjük támadási módszerüket. Egymással összefonódva óriási parabolatükröket alakítanak ki a világűrben. Azok segítségével összegyűjtik a világegyetemben levő mindenféle sugárzást, hullámot, részecskéket és azokat koncentráltan a célpont-ra irányítják. A koncentrált fény, hő, rádióaktív és neutrínó sugár igen nagy átütőképességű és az antigravitációs védőpajzsunk sem tud ellenállni. Hatására atomvillanások jönnek létre, ami mindent elpusztít. Ezt a pillanatot kell kihasználni, hogy mindenki a saját bolygójára tudjon repülni. A fény-lények így azt gondolják, hogy mindent elpusztítottak és távoznak a Földről. A Föld túlsó oldalán robotaink már régebben elkezdtek dolgozni. Ezt te is tudod. Azon a részen találtunk egy óriási kiterjedésű völgykatlant. Az egész völgykatlant fehér "embercsíra porral" szórtunk be. Legnagyobb részben már el is ültettük a műanyag tápcsövekbe helyezett "embercsírákat". Azok figyelembe véve az újabb atomvillanások hatását, száz év múlva kerülnek olyan stádiumba, hogy "emberi ént" lehet beléjük ültetni. Mivel emberi lény, csak Te vagy egyedül Prága Kislányom, ezért száz évig meg kell őriznünk.

Az egész völgykatlant fehér "embercsíra porral" szórtuk be.

Száz év múlva visszajövünk és meglátod mindent amit megígérttem meg fogsz kapni.-mondta Robó és éreztette velem Labzsa.

- Idesanyámat is vissza fogom kapni ?- kérdeztem és a sirás környékezett.

- És mi lesz velem, az emberek csak átlag 80 évet élnek.

- Drága Kislányom, téged elfogunk alatatni száz évre, Hibernálni fogunk.

Nem fogsz meghalni csak az életfolyamataidat lassítjuk le. Így száz évig sőt még azon túl is életben tudunk tartani és amikor felébredsz éppen olyan fiatal leszel, mint most. Mindent előtudunk állítani, de az "emberi ént" azt nem. "Emberi ént" csak a galaktikus evolúció tudott létrehozni, de az is lehet, hogy csak egyszer. Ezért ha Te meghalnál, embert többé már nem leszünk képesek előállítani. Ezért neked mindenféleképpen életben kell maradni. Ugye megértetted Drága Kislányom ! A Te "emberi éned" lesz transzferálva, átültetve a most elhelyezett "embercsirákba".-folytatta Labzsa és Robó.

Reggel korán kimerészkedtek az űrhajóból. A csel sikerült így biztonságban érezhették magukat.

Elmentünk Kristályfejűék űrhajójához. Fájó szívvel tekintettünk mindhárman Kristályfejű felé, aki kinézett az ablakon és óriási kristálykönnyeket hullatott.

Bizony több ezer év telt már el azóta, hogy utoljára ejtettem könnyeket.- rezegte fájdalmasan Kristályfejű és Robó a sirástól csukladozva alig tudta lefordítani.

A lehullott könnycseppek gyémánttá sűrűsödtek és csillogtak a fényben.

Odamentem ,egyvet felvettem és eltettem emlékébe. Labzsa ,Robó és én aztán sirva álltunk a hatalmas űrhajó végén. A fénylények támadó állása hátráltatta az antirészecske összegyűjtését ezért a tartalék fúziós generátorokat kapcsolták be. A rakétatest emiatt már ízott, Szerettem volna megérinteni Kristályfejűt hogy így őrizzem meg emlékemben, de a hőség ezt már nem tette lehetővé. Emlé - két kristálykönnye őrizi, és én sem fogom őt soha elfeledni !

Labzsa, Robó és én szintén sirva álltunk a hatalmas
Űrhajó végén.

Sajnos eljött az idő. Labzsa közölte velem, hogy indulni kell. Most már minden parancssá változott. Az idő sürgetett. Mindkét Űrhajót fel kellett készíteni, mégpedig úgy hogy egyszerre tudtak elindulni. A hibernációt pedig minél előbb el kellett végezni, mert Labzsa tájékoztatót, hogy az emberi szervezet azt a gyorsulást hibernálatlan állapotban nem bírja el, amivel a rakétájuk száguld az anyabolygó felé. Tehát nagyon, de nagyon sürgetett az idő! Visszamentünk Labzsáék Űrhajójába és felkészültünk a nagy műveletre. Hirtelen felvillant agyamban a falu amit láttam, bár magam sem tudtam már, hogy valóság vagy csak álmkép volt -e az egész.

- De mi lesz a faluval és mi lesz édesanyámmal aki biztosan ott vár reám.- fordultam kérdően Labzsa felé. Ekkor egy igen kedves simogatást éreztem az arcomon és abban a pillanatban elfelejtettem mindent. Nem volt szabad még megtudnom az igazságot.

Ekkor félálomba merültem. Félig érzékelttem még mindig Labzsa közléseit de már nem tudtam teljesen tiszta képet alkotni. Féltem és nem akartam elválni barátaimtól. Arra is emlékszem, hogy Kristályfejű kristálykönnyét szorongattam és kiabáltam, hogy ne hagyjon el. Tudatom egyre tompább lett. Valószínű távhipnózist alkalmaztak és így altattak el hibernálás előtt. A félálomból hatalmas dörrenésekre ébredtem. Kínéztem az ablakon és ugyanolyan fényvillanásokat láttam, mint amikor a zeneiskola ajtaján léptem ki. Elfogott a félelem! Minden kezdődik előlről, de aztán egy erős sugallat, ami minden bizonnyal Labzsától jött megnyugtatót.

- Hiszen tudod Kislányom, a fénylényeket éppen most csapjuk be!

Mi már repülünk, nyisd csak ki az szemedet.

Erre kinyitottam és azt láttam, hogy egy rejtélyes kamrában fekszek. Ez lehetett a hibernáló kamra. Hátratekintettem és ott láttam mosolyogni Labzsát és Kristályfejűt.

- Hát Bio - Csip - Robóm hol van. - kérdeztem.

- Bio - Csip - Robó tartja a kapcsolatot a számítógépek és közötted, ő most azért nem lehet itt. - válaszolta egyszerre Kristályfejű kristályhangon és Labzsa érzetkeltéssel telepatikus uton. Pedig tudtam, hogy Kristályfejű nincs itt, mert ő valahol más irányban száguld az anyabolygójuk felé.

- ezt már tényleg csak álmodtam közvetlenül a hibernáció előtt....

... hátratekintettem és ott láttam mosolyogni Labzsát és Kristályfejűt

S Z Á Z É V M U L V A

Kinyitottam a szememet !

Kinyitottam a szememet. Ugyanaz a kép fogadott, mint azon a bizonyos zavaros napon amikor elaludtam. Labzsa és Kristályfejű ott kukucskáltak a különös kamra másik oldalán. Igaz, látásom kissé homályosabb volt, mint elalvás előtt. Valóban elaludtam ? És tényleg eltelt száz év ? Most már biztosan vissza fogom kapni az Édesanyámat ! Jajj ,de éhes vagyok ! És máris mozgásra vágyom ! Ezek a gondolatok kavargtak az agyamban.

- Kislányom ! Drága gyermekem ! Minden úgy történt, ahogyan terveztük.

Most már nem csak álmodsz, hanem a valóságban is itt vagyunk újra melletted. Még hozzá ismét a Földön !

És az "embercsírák" érettek a transzferálásra, az "emberi én" befogadására!

- hallottam Kristályfejű lány kristályrezgését és Labzsa telepatikus sugallatát

Azon nyomban talpra is álltam és kristályfejűnek és Labzsának egy nagy puszit nyomtam a homlokára. Már amit homlokának lehetett nevezni, mert Kristályfejűnek több volt, igaz Labzsának csak egy. De, hogy veszekedés ne legyen mindkettőjüknek egyformán adtam. Aztán előkerült a kis robot is, akit bizony száz év alatt ugyancsak kifacsartak. A számítógépek kiszedtek belőle minden velem kapcsolatos információt. Az emberi civilizáció reprodukálásához erre feltétlen szükség volt. Terített asztalhoz ültünk és a legnagyobb meglepetésemre, igazi izekkel, igazi csirkecombot és csirkenyakakat tálaltak fel. Na--gyon, de nagyon örültem! Hát, minden sikerült! Az evés után kicsit elbeszélgettünk. Így tudtam meg, hogy a fénylények abban a hiszemben, hogy elvégezték a feladatukat, valóban több milliárd fényévre távolodtak. Már hirt sem lehetett hallani felőlük. A beszélgetés után egy szép parkba mentünk sétálni. Örömben mindjárt táncra perdültem. Táncoltam és futottam, futottam.

Egyszer csak, valami furcsa dolgot észleltem. Egyszerűen beleléptem egy nagy fa törzsébe! - HOLOGRAMKÉPEK! - villant át agyamon.

Tehát semmi sem volt a valóság minden csak vetített térhatású kép volt.

- Becsaptatok!

Becsaptatok engem is a fénylényekkel együtt!

Édesanyámat soha nem tudjátok visszaadni! - kiállítottam és sebesen rohantam a robot felé.

Édesanyámat akarom ! Nem kell nekem semmi más ! Édesanyámat adjátok vissza !-kiabáltam.

Hirtelen egy ismerős táj képe tárult elém.

-Ugyanazon a helyen egy másik táj !- villant át agyamon.

És abban a pillanatban megláttam Édesanyámat, aki kitárt karokkal szintén rohant felém !

Egyre sebesebben közeledtünk egymáshoz !

Sírtam és nevettem is egyszerre !

Már majdnem megérintettem Őt !

Már csak egy karnyújtásnyira volt tőlem anyám és Ő nem állt meg !

Rohant tovább felém és én nagyon megijjedtem ! Anyám egyszerűen átment rajtam. Becsaptatok, akartam üvölni, de még hang sem jött ki a torkomon.

- Nyugodjál meg Kislányom ! Várj még egy keveset ! Mondtuk már, hogy minden rendben van. Édesanyádat is vissza tudjuk adni. Még nem történt meg a transzferálás !-éreztem homályosan Labzsa megnyugtató szavait.

Kissé megnyugtatót, de már mindent tudtam. Lehajoltam és turkálni kezdtem a talajt. Por és hamu helyett most mindenütt fehér por volt és bizonyos távolságokon fejnagyságúra nőtt "embercsírák".

A következő pillanatban ugyanaz a kép tárult elém !

Édesanyám rohant felém kitárt karokkal, ölelni engem !

Talán a robotban támadt zavar. -éreztem ismét Labzsa ideges megjegyzését.

De nekem ez már sok volt. Lehajoltam és felkaptam egy "embercsirát" s rohantam vele a robot felé.

Mérgemben ütöttem, vertem szegény Bio - Csip - Robómat.

- Becsaptatok !- kiállítottam és tovább csépeltem, ahol csak értem. Ő talán semmiről sem tehetett, csak éppen nem altatták el száz évre és ennyi idő alatt bizony tönkre mehetett.

Vagy engedély nélkül sugározta Édesanyám hologramját, szeretetből, mert nem bírta elviselni a szenvedésemet ?! Ezt megmondani nem lehet.

Labzsától nem jött jelzés. Talán a robot hamisan megnyugtató jelzéseket sugárzott ?-eképp elmélkedtem és potyogtak a könnyeim, főleg amikor megláttam legkedvesebb társamat teljesen szétverve. -Talán még mindig él ; -csak nem akarja Kristályfejű és Labzsa tudomására hozni a történeteket.

-Elvesztettem mindent !-ordítottam és szaladtam abba az irányba ahonnan pár perccel ezelőtt Édesanyám futott felém.

Most futás közben többször hasraestem az "elvetett embercsirákban". A fehér por kavargott körülöttem és szinte már semmit sem láttam. Aztán a fehér por kavargás szürkésszínű kavargássá változott. Végetért az emberültetvény. De én egyre csak futottam Édesanyám felé. Az előző gyönyörű kép helyett a robot pusztulásával a valóságos kép, egy sivár, komor szakadék tárult fel előttem.

- Édesanyámat akarom ! - kiáltottam és rohantam tovább .

- ÁLLJ MEG DRÁGA GYERMEKEM ! - éreztem Labzsa fájdalmas felüvöltését. És abban a pillanatban éreztem, hogy a fehér antigravitációs csik elsüvit a fejem felett ! Célt tévesztett ! Bizonyára a lábam alá szánták !

Én csak zuhantam, zuhantam, egyre lejjebb a feneketlen szakadékba. Mindvégig éreztem Labzsa fájdalmas üvöltését és Kristályfejű eget rezgető remegését .

- Talán igazuk volt a fénylényeknek. - hallottam az utolsó szót Kristályfejű lágy kristályhangján és éreztem Labzsa gyenge simogató telepatikus sugallatát.

- Drága gyermekem, miért titted ! - de ezt a hangot és érzetet már emberfia nem hallhatta meg.....

Állj meg Drága Gyermelem !

Tényleg igazuk volt a fénylényeknek ?! Startolhatunk ?!

A művel kapcsolatos tudnivalók:

ÉLETBEN TARTANI
V-fan

V-fan , annyit jelent, mint Váray fantázia. Korábban ezt a jelölést alkalmaztam a műveimnél.

HELIX

A Barcson általam alapított, korábban működött Tudományos Fantasztikus Klub neve.

Ács Attila Péczán Anita Szilvia Károly

A négy jelmezt viselő gyermek szereplő : Ács Attila, Fácán Anita, Váray Szilvia és Váray Károly.

A fényképeket készítette: Fácán Attila .

A jelmezeket tervezte : Váray Károly a mű szerzője. A jelmezeket kivitelezte : Váray Károly és Váray Károlyné.

A felvételek Rózsaszentmárton és környékén készültek.

Váray Károly szerző